

Đỗ Thị Minh Hạnh

Thiên thần Đỗ Thị Minh Hạnh

Nhìn hình cô bé Hạnh mà lòng em đau, mắt em cay sè, răng em nghiến...

Gần 40 năm trôi qua nhìn cái vỏ giả tạo bề ngoài của quê hương VN, em cứ ngỡ dân tộc mình được TỰ DO, ấm no và hạnh phúc...cho đến khi đọc được những mẩu tin tức về những tù nhân như Đỗ Thị Minh Hạnh, Việt Khang, LM Nguyễn Văn Lý ...vv... mà lòng em nhói đau vụn vỡ...

Cô bé Hạnh cũng chỉ lớn hơn con gái đầu của em 2 tuổi mà chịu bao nhiêu dày vò thân xác như vậy ư. Khuôn mặt xinh đẹp, trong sáng của cô bé như 1 thiên thần với tình yêu Tổ Quốc và đồng bào thật cao cả.

Thật khâm phục khi đọc những lời Hạnh nói khi Mẹ đến thăm nuôi:

"Má ơi, con rất là đau buồn, con không buồn thân thể con, ở tù bao nhiêu năm cũng được... Họ bảo con hãy nhận tội đi rồi sẽ được giảm xuống 4 năm, nhưng không, ở đời thì chết chỉ có một lần mà thôi... để cho họ thấy rằng, họ không được phép coi thường tinh thần bất khuất của dân tộc. Mỗi dân tộc, mỗi một con người, nhất là người lãnh đạo đất nước phải biết rằng "Đặt quyền lợi và danh dự của tổ quốc lên trên quyền lợi cá nhân của mình chứ..."

Thi sĩ Trần Trung Đạo đã viết "Mấy vần thơ cho Đỗ thị Minh Hạnh":

*Lịch sử đang chờ em để bước sang trang
Dân tộc vịn vai em để đi cùng nhân loại
Những người chết đang bắt đầu sống lại
Những người đi đang lần lượt quay về*

Đỗ Thị Minh Hạnh đã có một chỗ đứng thật trang trọng trong lòng dân tộc. Với tình trạng bị tra tấn, và hành hạ như hiện nay, không biết Hạnh sẽ ra sao, bé Hạnh có thể bình an tới ngày ra tù hay không? Quả thật như thi sĩ Trần Trung Đạo viết : tuổi trẻ đang vịn vai Hạnh đứng dậy, dân tộc chúng ta đang cần vịn vai em để bước đi cùng nhân loại.

*Đất nước mình không có hôm nay
Nếu hai ngàn năm trước không có bà Trưng, bà Triệu
Và sẽ tiếp tục sống trong độc tài nô lệ
Nếu không có những người con gái như em
Dòng sông dài và phiến đá chông chênh
Nhưng nếu tất cả đều co ro, sợ hãi
Nếu tất cả đều đứng nhìn, e ngại
Dân tộc này rồi sẽ ra sao?*

Em bước vào tù khi tuổi mới hai mươi Tuổi đẹp nhất của thời con gái Bên ngoài trại giam, mùa xuân đang qua và không trở lại Nhưng trong trái tim em, xuân mãi mãi không tàn

(Mấy vần thơ cho Đỗ thị Minh Hạnh – Trần Trung Đạo)

Thầy ơi, mắt em cay...hình ảnh thiên thần Đỗ Thị Minh Hạnh chụp chờn trong tâm khảm em cả ngày dài, đầu óc em cứ lờn vờn hỏi mình: Tôi làm gì được cho em hả Hạnh ơi????!!!

Đỗ Thị Minh Hạnh, người con gái miền Nam, tròn 27 tuổi với bản án 7 năm oan nghiệt

Đỗ Thị Minh Hạnh, người con gái miền Nam, tròn 27 tuổi với bản án 7 năm oan nghiệt
Hôm nay ngày 13/3, Đỗ Thị Minh Hạnh, người con gái miền Nam, tròn 27 tuổi. Và cũng tròn 3 năm Hạnh sống trong tù với bản án 7 năm oan nghiệt, bất công và vô nhân đạo, chỉ vì đã dám lên tiếng bảo vệ nông dân và công nhân bị tước đoạt quyền lợi chính đáng của mình.

Hãy bèn bĩ, chân cứng đá mềm nghe Minh Hạnh!

Hãy “luôn luôn vững vàng và sẽ sống với mơ ước và hoài bão, luôn hướng đến tương lai tốt đẹp đầy niềm tin yêu cuộc sống” – như em viết trong thư gửi từ nhà tù ra.

Mọi người nhớ em, cầu mong em mạnh khỏe, vượt qua các điều kiện nghiệt ngã và bình an trở về với mọi người! — with Osin HuyDuc.

(Danlambao) - Hôm nay – ngày 13 tháng 3 – sẽ là một ngày rất bình thường nếu tôi không biết Hạnh. Tôi còn nợ cô bé ấy nhiều lắm. Có nhiều điều còn nhớ mãi, có những chuyện sẽ không thể nào quên. Thế nhưng, Hạnh vào tù đã được 3 năm, tôi chưa bao giờ viết được một bài trọn vẹn cho em. Có lẽ, tình cảm tôi dành cho Hạnh đã bão hòa, đã đầy ắp để mỗi con chữ về Hạnh cũng là thừa. Có lẽ, tôi nhìn thấy sự thừa thãi trong những dòng chữ của mình vì đã có nhiều người viết về Hạnh mặc dù họ chưa được gặp em một lần. Mặc dù họ chưa được một lần nghe Hạnh hát, những bài hát do em tự đặt lời, giọng tự nhiên, trong sáng, không chải chuốt. Nhưng, quả thật, những dòng chữ họ dành cho Hạnh thật ấm áp, thật nghĩa tình như đã quen Hạnh từ lâu.

Như một Nguyệt Quỳnh đã dành cho Hạnh một chỗ đứng thật đẹp trong lòng dân tộc: “tôi nhìn thấy tuổi trẻ đang vịn vai Hạnh đứng dậy, dân tộc tôi đang cần vịn vai em để bước đi cùng nhân loại” (1)

Như một Bác 8 Bến Tre đã dành cho Hạnh một phần trang trọng trong lịch sử: “Giai đoạn hậu Cộng sản ở nước ta, lịch sử sẽ được chép lại để vinh danh các anh thư hào kiệt Việt nam, trong đó chắc chắn có tên Đỗ thị Minh Hạnh” (2).

Như một Vũ Đông Hà, chưa gặp Hạnh bao giờ nhưng ông cũng đã viết về Hạnh bằng những ngôn từ chuẩn xác về một cô gái bình dị, nhưng không bình thường ở xã hội hôm nay: “Hạnh đã cùng với Hùng lên đường, phần nộ nhưng không hận thù, hiền hòa nhưng dũng cảm, chông gai nhưng không khiếp nhược, thất bại nhưng không sờn lòng” (3)

Quả thế, trong một xã hội mà tầm nhắm của mọi người chỉ ngừng lại ở tất cả những cụm từ có chữ “khủng” và “siêu” đi cùng thì có lẽ Hạnh là người không bình thường khi can đảm từ bỏ tuổi 20 để dán thân cho lý tưởng

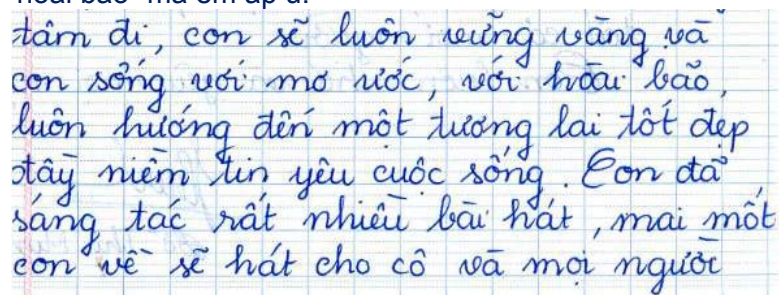
của mình. Có lẽ Hạnh đã không bình thường khi dám dứt khoát từ bỏ cuộc sống ấm êm bên cạnh người Mẹ và Cha yêu thương em hết lòng để lên đường đi vào một xã hội đã bị đời bỏ quên, để cuối con đường đó là một nhà tù giam lại tuổi thanh xuân, nhốt chặt bao nhiêu hoài bão của em.

Bỏ gia đình ra đi, Hạnh sống tự lập để có thể giúp đỡ cho dân oan, cho người lao động mà không phải liên lụy đến Ba Mẹ bởi những hoạt động của mình. Ngay cả trong tù, Hạnh cũng chỉ nghĩ đến người khác: nhờ gửi quà cho Hùng, cho Chương trong ngày sinh nhật. Thăm hỏi bác Giang, bác Truyền, papy Liêm. Nhịn ăn sáng để mua mì gói cho một cặp vợ chồng già không có người thăm nuôi trong tù, xin những xuất công quả của Mẹ để cho hai anh em đang bị giam cùng trại, nhường thuốc của mình cho người tù khác v.v... Có lẽ cuộc đời của Hạnh chỉ nghĩ đến người khác, chỉ sống vì người khác. Viết đến đây tôi tưởng chừng như ngửi lại mùi dầu khuynh diệp một buổi chiều ở ML. Hạnh ơi, có nhớ không?

Những ai đã có lần biết Hạnh, có lẽ sẽ nhớ mãi đôi mắt long lanh sáng của em chứa cả một bầu tâm huyết, Hạnh tin ở con người, cuộc sống, Hạnh tin mãnh liệt ở lý tưởng và đi đến trên con đường chông gai mà em đã chọn. Bởi đó là hoài bão của em. Hoài bão của Hạnh không phải là một người chồng giàu, một căn nhà đẹp mà là một cuộc sống công bằng, cơm no cho người nghèo, áo ấm cho kẻ không nhà. Và em đã chọn một lối đi riêng cho mình – không giống những cô gái đồng trang lứa – để thực hiện hoài bão đó.

“Con đã bán cái xe honda và xin tiền của Mẹ để đi Thái Lan” Hạnh kể và cười rất tự nhiên. Nhưng không ai biết đó là cái vốn liếng cuối cùng của cô để có thể gặp Hùng, lúc đó Hùng đã sang Thái Lan trước. Không ai biết cô đã phận gái một mình đi qua nhiều chặng đường, qua nhiều ngõ gian nan để gặp những người lao động. Không ai biết những vũng lầy đất đỏ cô đã trải qua trên Bauxit Tây Nguyên, những buổi cơm hẩm với công nhân Trà Vinh. Và còn nhiều điều không ai biết được về sự can đảm đến độ gan lì của cô bé này. Tất cả cũng chỉ vì điều mà cô vẫn ước ao, điều mà cô vẫn la to ngay cả trước mặt quan tòa trong tòa án ở Trà Vinh, đó là: “tôi chỉ muốn thực hiện hoài bão của mình”.

Ngay cả trong tù, Hạnh vẫn luôn lạc quan với niềm tin trong sáng vào chân lý, công bằng và sống với những “hoài bão” mà em ấp ủ:

tâm đi, con sẽ luôn vững vàng và
con sống với mơ ước, với hoài bão,
luôn hướng đến một tương lai tốt đẹp
đây niềm tin yêu cuộc sống. Con đã
sáng tác rất nhiều bài hát, mai một
con về sẽ hát cho cô và mọi người

Hạnh thích hát, những bản nhạc do Hạnh tự sáng tác lời, tiếng hát tự nhiên, không gọt giũa, trong sáng vút cao. Hạnh có thể ca bất cứ lúc nào: hát bên vỉa hè cho bạn bè; hát trong trại tù những lời gửi gắm đến công an, quân giáo (với những lời Hạnh tự sáng tác mà một “bạn tù dân chủ” nhốt chung với Hạnh cũng phải suyt khê), hát trên đường đi đến tòa án, tiếng hát vươn lên trên mọi sự sợ hãi đã làm Hùng và Chương cũng cất tiếng hát theo và đã khiến công an phải bịt miệng Hạnh lại. Tấm ảnh bịt miệng cha Lý đã vượt đại dương để đến thế giới tự do, rất tiếc chúng ta thiếu một tấm hình “không ai ngăn nổi lời ca” của Hạnh.

Hôm nay, sẽ là một ngày rất bình thường nếu tôi không biết Hạnh. 27 tuổi, 3 lần sinh nhật trong tù. Hạnh chọn con đường vượt lên tất cả những mơ ước đời thường, nhưng có lẽ đâu đấy Hạnh cũng ao ước một mái ấm gia đình khi em đọc trong mắt Ba Mẹ nỗi mong đợi đó. Mong cho con mình có một đời sống như mọi đời sống bình thường khác: một tấm chồng, một mái nhà, những tiếng cười trẻ thơ. Có lẽ, em chưa đáp lại được sự mong đợi của Ba Mẹ, nhưng tình yêu thương em dành cho Ba Mẹ thật tràn đầy. Tình yêu thương mà em đã gửi gắm qua những nét chữ kẻ dòng gửi từ trại tù Bình Thuận:

Má kính yêu của con,
Hôm ba má lên thăm con. Ba hỏi
"Con gái ba bao tuổi rồi" - "Đa, con 26 rồi"
- "Đãng tuổi con, người ta đã có chồng và
hai đứa con rồi" - Là ba và con đều cười.
Nhìn vào đôi mắt của ba, con hiểu rằng
ba má chỉ mong vậy. Con gái lớn rồi phải
gả chồng sinh con. Nhưng hôm nay con lại
đi cho ba má phải lăn lộn, vất vả vì
con.

Cũng gần 2 năm rồi, con biết má và
ba cũng mòn mỏi nhiều. Cảnh lương ngày
con bị bắt sẽ chẳng bao giờ quên được. Má
đã đánh con trước họ vừa đánh vừa kéo
con vào lòng. Nhưng hơn ai hết con hiểu
má đang dùng hết sức để bảo vệ con, má
đau đớn. Nhưng cái tát vẫn chứa tình yêu
thường vô bờ. Con không muốn nhắc lại

Trong tù, một lần bị biệt giam, Hạnh suýt chết khi bồn nước trong nhà giam bị bể, Hạnh bị nước cuốn trôi đi. Bị giam chung với bệnh nhân HIV trong khi thân thể bị ghè lở. Bị bịt miệng, bị trói tay chân và đánh, thế nhưng Hạnh vẫn không chịu gọi công an trại giam là cán bộ và vẫn rất nhiều lần viết vào tờ tự khai bằng những dòng chữ to: TÔI KHÔNG CÓ TỘI!

Can cường như thế, cứng rắn là thế, nhưng Hạnh vẫn là một phụ nữ với tất cả những thường tình nhi nữ, Hạnh vẫn có những mơ ước bình dị là được cuộn tròn trong hạnh phúc của Ba Mẹ:

Má biết không? Mỗi lần má thăm
con, con xót lắm khi má khẽ nhe sách đồ
thăm nuôi trong tuổi già sức yếu. Con chẳng
muốn thì, đau lòng nhưng sao con vẫn với
vinh thích được má quan tâm, đó là sự
khao khát vì trước đây con vất vả được
như vậy, con sẽ không bước đi được. Con
từng rất cô đơn, thậm chí là cô độc những
giờ thì ngày tháng ấy đã qua, ba má
luôn bên con và tiếp thêm sức mạnh cho
con. Con cảm thấy thật hạnh phúc và
niềm tin con luôn vững chắc. Má năm nít
"cho má thăm con đi, má nhớ con, nếu
không được gặp con, má chịu không nổi"

Hôm nay, em, người con gái sinh ra làm thế kỷ đã tròn 3 tuổi tù, 27 tuổi đời. Những hoài bão chưa trọn, những giấc mơ còn dang dở sau chấn song tù. Tôi sẽ tặng em gì đây để đôi mắt em mãi sáng, để nụ cười em mãi tươi bên cạnh những buổi cơm tù?

Hôm nay, ngày 13/3, sinh nhật Hạnh, tôi sẽ không tặng em một bó hoa vì hoa không thể nở trong chốn lao tù. Mượn lời của nhà thơ Trần Trung Đạo, tôi muốn tặng em niềm hy vọng ở một ngày hội lớn của dân tộc. Ngày đó sẽ có Ba Mẹ và mọi người yêu thương em, ôm em trong vòng tay với những hoài bão đã vung đầy:

*Giữa quê người còn một bài thơ
Viết cho em bằng những dòng hy vọng
Đừng gục xuống, đừng than thân trách phận
Hãy mỉm cười như một chuyến đi xa
Mẹ sẽ chờ em dù năm tháng trôi qua
Sông núi chờ em trong ngày hội lớn (4)*

Thay một bó hoa cho ngày sinh nhật trong tù của Hạnh